

Majd a bizottság kibogozza...

Nánó Csaba

Ha Romániában valaminek kivizsgálására létrehoznak egy bizottságot, szinte mérget vehetünk arra, hogy annak az ügynek az aktái hamarosan mélyen el lesznek temetve. Már maga a bizottság (idegen kifejezéssel komisszió) szó is elég kellemetlen felhanggal jár az olyanok számára, akik át-és túléltek a diktatúrát. Akkoriban létezett pártbizottságtól kezdve lépcsőházi bizottságon át egészen a fogadóbizottságig mindenféle értelmetlen és felesleges bizottság. Aminek viszont jó volt tagja lenni, mert egy komisszió tagjára felnézett a nép. Még ha fogalma sem volt, mivel foglalkozik az a bizonyos testület és az illető, aki annak tagja. Legtöbb esetben semmivel.

Évek múltak, a „komissziós” mánia megmaradt...

Miorítikus országunkban egyre-másra következnek be olyan tragédiák, amelyek kis odafigyeléssel és sok szakértelemmel megelőzhetőek lettek volna. No de ahogyan kollégám szokta mondogatni, itt mindenki azzal foglalkozik, amihez nem ért, és azért felel, amihez semmi köze sincs. A nepotizmus, a baráti alapon osztogatott állások vezettek oda, hogy hivatásukkal még köszönőviszonyban sem lévő emberek döntsenek olykor életéről, sorsokról. Aztán jön a bizottság, ami az ezáltal bekövetkezett szerencsétlenséget kivizsgálja, és tesz róla, hogy az ügynek minél kevesebb következménye legyen. Mert a komisszióban is akad általában olyan, aki barátja, eszmetársa, rokona vagy

ismerőse a vizsgált személynek. Varjú a varjúnak nem vájja ki a szemét – tartja a közmondás. Főleg olyan esetben, amikor az egyik bukása a többiekét is magával rántja.

Lassan négy év telt el a bukaresti szórakozóhelyen, a Colectivben történt tűzvész óta, amely 64 halálos áldozatot követelt. A tragédia után a hatóságok rendkívül szigorú intézkedéseket, a bűnösök felderítését, felelősségre vonását és megbüntetését ígérték, de jogerős ítéletek nem születtek. Születtek viszont akkoriban nagy hamarjában mindenféle vizsgálóbizottságok, munkájuk eredményéről azóta is kevesen értesültek. Gyakorlatilag szórakozóhelyek tűzbiztonságának szempontjából maradt minden a régi: vagyis egy rakás továbbra is tűzvédelmi engedély nélkül működik. Ma sem tudjuk, kik a bűnösök, senki sem felel semmiért. (A rettenetes tragédiának egyetlen pozitív hozadéka az volt, hogy az esetet követően és az utca nyomására Ponta lemondott a miniszterelnökségről. Mint ha mi sem történt volna, éppen mostanában kapaszkodik vissza a politikai ranglétrán). Sorina Pintea egészségügyi miniszter még a tavaly beismerte egy őszinte pillanatában, hogy az egészségügyi rendszer nem tudna helytállni, ha megismétlődne egy újabb, hasonló tragédia. Évekkel az eset után sincs Romániában egyetlen olyan kórház sem, amely rendelkezne mindazzal, ami szükséges a súlyos égési sérüléseket elszenvedők ellátásához, nincsenek korszerű eszközök, berendezések, a gyógyulást meggyorsító speciális kötszerek, és nincsenek az égési sérültek számára kidolgozott megfelelő rehabilitációs programok sem. De vannak bizottságok, amelyek mindezek hiányát vizsgálják...

Aztán idén júliusban bekövetkezett egy másik tragédia: fényt derült a caracali gyilkos-

ságsorozatra, aminek tálalása a médiában már-már egy szappanoperához kezd hasonlítani. Ez esetben egészen elképesztő információk láttak napvilágot. Ilyen például, hogy amikor az egyik lány bejelentette a 112-nek, hogy elrabolták, az Olt megyei rendőrség helyettes vezetője felvette a kapcsolatot a legnagyobb caracali bűnszervezet vezetőjével és információkat kért tőle a lány hollétéről. A klán vezetője erre a rivális bandához tartozók címeit küldte el neki. Ugyanakkor ez a rivális banda is információkat kapott a caracali rendőrség vezetőitől. Ez is egyfajta bizottság,

→ **A nepotizmus, a baráti alapon osztogatott állások vezettek oda, hogy hivatásukkal még köszönőviszonyban sem lévő emberek döntsenek életéről, sorsokról. Aztán jön a bizottság, ami a bekövetkezett szerencsétlenséget kivizsgálja.**

amit klánok, rendőrök hoztak létre. Caracalban ugyanis a klánok felosztották maguk között a várost, a megyét, a bírakat és a rendőrséget – állítják a román lapok. De az ügy „jó kezekben” van, több testület is vizsgálja minden oldaláról... (Nem mellékesen egy adalék a honi mentalitásra: megjelent a színen az egyik áldozat bácsikája, akiről hamar kiderült, hogy a tragédiát politikai tőke kovácsolására használja fel. Csak remélni tudom, hogy a friss államfőjelöltet elsőnek a családja köpi szembe).

A huzavonának se vége se hossza. És bár semmiféle eredmény nem látszik, semmi pozitív nem történik – vizsgálatokban, bizottságokban nincs hiány. Azt hiszem, nincs már messze az sem, amikor eljutunk oda, hogy egy bizottság vizsgálja a bizottságot vizsgáló bizottság tevékenységét...

Kupasorsolás CFR-szemüvegen keresztül

Somogyi Botond

Múlt héten nagy örömmel ültünk le a gyerekekkel a képernyő elé az Európa Liga sorsolását megtekinteni. Hét év után először. Utoljára ugyanis a CFR 2012-ben szerepelt a Bajnokok Ligája csoportkörében. Akkor a Basel ellen jutott tovább a rájátszásból, s a BL-csoportban 10 pontot

gyűjtve minden idők legjobb romániai eredményét érte el.

Utána sötét idők következtek, a csapat a tönk szélére került, csődhelyzet állt elő. A csapatot többször is büntetőpontokkal sújtották. Volt idő, amikor azért kellett izgulni, hogy a klub nehogy megszűnjék, vagy a csapat ne essék ki a másodosztályba. Nem gondoltam volna akkor, hogy még eljön az idő, amikor augusztus végén – ekkor sorsolnak ugyanis a Bajnokok Ligája és az Európa Liga csoportkörébe – azért ülök le, hogy ismét a kolozsvári csapatért szorítsak. Hét évvel ezelőtt még Pásztkány Árpád volt a tulajdonos, azóta sok minden történt, s ma már nehezen lehet megál-

FOTÓ: HALMÁGYI ZSOLT

Costache lövésre készül. A CFR a bajnokságban a „cserecsapattal” is az elsők között van

lapítani, milyen befektetőcsoportok állnak a klub háttérében. De ha őszinték akarunk lenni, ez a fura állapot az egyszerű szurkolót nem is igazán érdekli. Ő azért megy ki a stadionba, azért ül le a székre megtekinteni a mérkőzést, mert kedvenc csapata játszik, mert jó játékosok alkotják az együttest, és mert a fiúk jól játszanak, vagy legalábbis eredményes játékot mutatnak be.

Márpedig az utóbbi időben a kolozsvári drukereknek és az Erdélyben a fellegvári együttes szurkolóinak nem lehet panaszuk. Igaz ugyan, hogy nem százmillió eurós Eden Hazardok futkároznak a vasutasok színeiben, de a csapat költségvetése ezt nem is engedné meg. Viszont Camora és társai tavaly is, idén is bajnokságot nyertek. És míg 2018-ban viszonylag gyenge játékkal estek ki Európából, addig idén a legoptimistább szurkolói várakozásokat is felülmúlva három – sokkal nagyobb költségvetéssel rendelkező – csapatot búcsúztattak. S közben a hazai bajnokságban sem vallanak szégyent. Mindezt nagyrészt a sokak által bírált Dan Petrescunak köszönhetően. Mert lehet ugyan, hogy a szakember nemzetközi szinten nem edzett jelentős csapatokat, és az eredményei sem eget rengetőek, de az biztos, hogy a CFR elsősorban neki köszönheti sikerességét – hazai és nemzetközi szinten is.

Leültünk tehát múlt héten sorsolást nézni. Sok „köszönet” sajnos nem volt benne, mert a kolozsváriak éppen az egyik rendkívül nehéz csoportba kerültek. Így az első két helyen való továbbjutást valószínűleg már senki nem vár a csapattól (lehet, titkon valakik azért mégis), de legalább újra megtekinthetjük a fellegvári stadiont. Mint ahogy a legutóbbi két nemzetközi mérkőzés alkalmával. S ha sok Európa Liga-pontnak nem is tudunk majd örülni, de remélhetőleg a hazai bajnokságban gyűjtött pontok alapján méltán reménykedhetünk, hogy jövő ilyenkor, azaz augusztus végén ismét megalapozottan és reménykedve nézhetjük a nemzetközi kupasorsolásokat – CFR-szemüvegen keresztül.